

[Lilli Gyldenkilde]

undervejs og tænker: nå, det er jo slet ikke den tale, du havde forberedt dig på at holde. Nu skal man sige det modsatte, for jeg havde altså regnet med, at det blev et afslag; det har det jo været tidligere.

Men jeg mente også, at tiden var inde til at prøve en gang til. Tiden arbejder jo mange gange for én, og når et forslag kommer frem igen, har tiden arbejdet så meget for det, at man kan indse fornuften i det. En del af os, der er ordførere her, og arbejdsministeren har jo siddet i arbejdsmarkedsudvalget i mange år, og derfor kender vi disse ting temmelig godt.

Når det derfor bliver sagt fra alle sider, at man er positivt indstillet over for at hjælpe til med at sørge for, at kvindernes erhvervsvalg bliver et andet, således at det bliver kvinderne, der kommer ind i alle utraditionelle fag, og at det i høj grad bliver sådan, at det ikke bliver kvinderne, der fremover ene skal bære arbejdsløsheden, men at man ikke rigtig ved, om dette her er måden, det skal gøres på, så vil jeg gerne lige tage finansministerens redegørelse til folketinget om indsatsen mod flaskehalsproblemerne på arbejdsmarkedet frem. Den er dateret den 18. februar 1986 og er omdelt her i salen.

Det er ret vigtigt for mig at få sagt, at man skal slå op på side 11, og så skal man læse den ene side, der står specielt om kvindernes uddannelses- og erhvervsvalg. Der er slet ikke nogen tvivl om, at man har indset nødvendigheden af, at der bliver gjort noget her, og regeringens egne ord må det jo være, når det står i finansministerens redegørelse. Jeg vil godt have lov til at citere fra side 11:

»Såfremt der ikke sættes ind med bestræbelser på at få øget tilgangen af kvinder til væksterhvervene, vil arbejdskraftmangelen og flaskehalsproblemerne stige, og samtidig vil mange kvinder stå med uddannelser, der ikke giver beskæftigelse.

Ved ansættelse af ligestillingskonsulenter inden for AF-systemet er der allerede påbegyndt en formidling og vejledning, der kan nedbryde de traditionsbestemte holdninger til kvinders og mænds kvalifikationer og muligheder på arbejdsmarkedet.«

Det er altså finansministerens redegørelse, så det må jo være regeringens ord, der står her. Det vil faktisk sige – og det er ikke mindst et svar til fru Hanne Severinsen, som startede med at sige, at hun ikke ville afvise

forslaget og gerne ville gå ind i et positivt udvalgsarbejde, fordi problemstillingen var vigtig at få løst – at jeg mener, vi i udvalgsarbejdet får brug for, at denne rapport kommer frem, idet den peger på nødvendigheden af, at der kommer flere ligestillingskonsulenter. Derfor må vi have den med i det videre arbejde.

Fru Jytte Andersen sagde, at der var problemer, for hvorfor forlader ligestillingskonsulenterne ellers deres job? Jeg er fuldstændig enig med fru Jytte Andersen i, at vi må have kigget nærmere på, hvorfor man forlader de job, om det virkelig er så stressende og så pressede situationer, man er bragt i, at man ikke kan klare det, når man sidder ganske alene. Det tror jeg til dels skyldes noget elementært med hensyn til dette at komme ind og være eneste kvinde, der sidder og arbejder med et bestemt område. Det hjælper, bare der er et par stykker, så man kan tale sammen – og det kan være på tværs af mange forskellige holdninger. Bare det, at man sidder to, der kan tale sammen! Det er vi et par stykker der kan tale med om oppe fra arbejdsmarkedsudvalget. Vi var jo ikke altid enige, men vi var dog to, der kunne snakke om tingene, sådan at man ikke følte sig helt ene og knust nogle gange, når der var lidt kompakt modstand. Det skal siges, at det især var på områder som dette, at arbejdsministeren og jeg kunne samarbejde.

Derfor tror jeg også, at det er vigtigt, når der bliver sagt: lad os prøve at se på, hvordan vi skal løse det her. Man er enig i, at man skal løse problemstillingen. Det er vigtigt, at man indser, at det er ved at ansætte nogle flere ligestillingskonsulenter, man kan komme mange skridt videre. Det kan jo ikke nytte noget, at man er i den situation, at så mange forlader deres job inden for ligestillingsarbejdet, fordi de ikke kan klare det i og med, at de sidder alene, og vi så bare kommer med en ny. Så har vi ikke løst noget som helst. Derfor håber jeg meget på, når vi nu går videre i udvalgsarbejdet, at dette vil fremgå af de erfaringer, man har, og de erfaringer, som naturligvis må være tilgået regeringen og ikke mindst finansministeren, siden der i hans redegørelse kan stå, hvor vigtigt et arbejde disse ligestillingskonsulenter udfører.

Jeg har været meget glad for, at det nu er gået sådan, at det lader til, at vi kan komme